

Antony Gormley, *Attend*,
foto: Stephen White & Co,
© Antony Gormley

Hoofdredacteur Matthias Depoorter laat zich beroeren door het leven en de kunst. Dit keer kiest hij voor *Attend* van de gelauwerde Britse beeldhouwer Antony Gormley (1950). In de expo *Geestgrond* gaat hij de dialoog aan met de collectie van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen.

Gormley staat bekend om sculpturen met menselijke gedaantes. In zijn werk onderzoekt hij hoe de mens zich verhoudt tot architectuur en landschap. Met minimale en krachtige vormen, en materialen zoals lood en ijzer, roept hij fundamentele vragen op over de plaats van de mens in verhouding tot de natuur en de wereld.

kmska.be

Antropoceen

MATTHIAS DEPOORTER

Als een mens rechtstaat is van alle delen van zijn lichaam uitgerekend zijn hoofd het verst verwijderd van de grond. Doorheen de geschiedenis is de menselijke soort letterlijk, maar ook figuurlijk stap voor stap verder losgeslagen van de grond waarop hij gedijt, onthecht van de wereld en de natuur als een solipsistisch schepsel: de rechteopstaande mens, de mens met zijn fenomenale hersencapaciteit, de mens als god en meester. En ten slotte de mens als begin en einde(?) van zijn eigen geologisch tijdperk: het antropoceen.

In Antony Gormleys minimalistische, existentiële poëtica is de mens aanwezig in de ruimte, het roestigelichaam steunend op een betonnen vloer, maar wat is zijn plaats op aarde? Terwijl hij weegt op de bodem en het bestaan, laat Gormley hem fragmenteren, alsof hij in stukjes uiteenvalt, langzaam oplost, een geestachtige schim wordt.